

JOSEP CARLES LAÍNEZ

A NXIA

*Premi de Poesia
Ciutat de València*

 Bromera Poesia

Quin regrés que no nua enfonsa aquesta llum ungida,
memòria o cant on el perfum ofereix un fruit
i et mou al plany el sabor del ventre a l'alba.
No tornes més si encara resplandeix el fulgor
d'aquells anys lleus d'immolació i de flames,
o aquell llavi de tota iniciació i desengany
que fou per sempre únic fris de somni i dita,
o perla coronada en un cos bru
que tant vaig desitjar...

La terra grega ja nostra recordant-te:
mesquites i palmeres. Un almirall
dempeus i les gavines al port
com l'espill de l'aigua i la sang jove.

Ta cicatriu brolle, estimada perfídia
o sediciosa pedra
que d'una perfecció ejaculà quimera.
Forat que als ulls
tot un jardí negre de quietuds despulla.
Eixa última música silenciament la troballa
de la pluja, del vegetal marfílic sagnant
rere un cos mort que desxifra en desig
l'infinit i la carícia que em vols deixar
jaguda,
com els colps en els dies,
com el crit que custodia el nom de l'arc
en la ferida que bull.
L'univers oferirà la batalla i la foscúria
per a la nit i els espills
en la caiguda de tota cabellera.

Muntar en la neu l'hàbit del record
inexistent, com cau la pluja al terrat
en una nit que fuig amb mos llavis invertits.

I rere l'alba en què descendiren totes les plomes,
en què d'un espill es despenjaren els plecs,
tornes al lloc del record, sense cap pressa,
i et gaudeixes subtilment amb el sabut plaer.
A la llunyania sonen vaixells blancs sobre la mar
i en l'esclat dels reflexos s'albira un cos,
port on tot mariner accepta el reclam,
un plet, un pit, una querella i un odi,
tan esperats com el dolor de la batalla en roses.
A un senyal reapareix l'escenari;
de la cendra roman la sorra i del somni la dita.
Amb la veu proves a marcar de saliva les pedres,
amb els dits en tota foscor anheles el toc.
I voltes entre els molls i et frega la suor.
Saps que amb un sospir fugiria la solitud.
No ets estimat, no ets tingut i no t'importa.
Quan per fi arribarà la nit partiràs gojós
en la llum sensitiva d'un últim caliu,
humiliant i sacsejant les anteriors matinades,
violant amb un punyal de liles ton cos.

Gatzara antiga de la penombra en altres tardors
pactades en la fatiga d'un regrés.
Tot ho menysprea l'ansietat mentre passes
devers les flames o els oblits. Que mai no tornaràs.

Tens en les parpelles una vellesa de mars infinits,
el dolor de cada cos a què en vida renunciaries
pel plaer d'un saber-lo perpetu cada nit,
quan tots els rius fugiren cap al bosc
i entre aquelles semprevives s'arrossegaren els vençuts.
Tornes a recordar la joventut que ja passares
i aquells llocs on els llavis no transcendiren.
Un conéixer de filferrades abunda en tos canals,
sabent la dita d'un univers negat en besos,
les columnes en serps i el flux de les terres,
capitells sempre erectes en festa de vins i de piscines.
Desig del regnat postergat entre sacrificis
i del goig més agut d'una troballa entre banderes.
Signes de verd i blanc m'anticipen el teu retorn,
i en la tornada de les paraules que de dia acudiran
als minyons de la vesprada anuncie nostra glòria.
Cadenes d'amor tempten la idea de les illes
i en el llostre de la foguera que ascendeix
martiri de crits unirà els cossos per al mal.

Morir de nit entre la música, la llum i el teu cos,
quan s'ha esgotat el temps de la luxúria
i tot es perd en un començ imperceptible.

Resta la nit per acabar el ritual
que mai no trobaran els càlids cossos.
Romandrà fluctuosa la temptada llàgrima,
la plomosa gota de la robada molla dels signes
en l'aspre marge de tes línies...
i rere meu ta llum a una banda, com la sang meua.

Diu la veu que de l'amor no sap paraula exacta,
que no calla la suor el rètol fàcil de tes cames
ni el cimall del teu coll és de l'amorós so
el perfumat turmell, la sajolida plantada al roser,
el decrèpit esmalt de tes ungles en mos llavis,
de ma boca en tes sines, de la fel a la fel.

Et queda mon fluir de vida a dins,
buscant en tu el cos a mig fer,
ja que res no vull fèrtil que engendre real
sinó la idea de ser, més que estar, sent
per sempre teu en mi, homogeni.

Del so que se'n va anar aquell matí
sols més tard compreguí l'eco: una ossera
de foscors en les mans que clarejaren
un mar en tu i una esperança no desfeta.